

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16.04.2014, sp. zn. 8 Tdo 42/2014, ECLI:CZ:NS:2014:8.TDO.42.2014.1

Číslo: 36/2015

Právní věta: Pro uložení ochranného léčení podle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku musí být splněny společně obě podmínky v tomto ustanovení uvedené, a to jednak existence stavu vyvolaného duševní poruchou u pachatele trestného činu, jednak nebezpečnost jeho pobytu na svobodě (přiměřeně též rozhodnutí č. 5/2000 Sb. rozh. tr.). Obě tyto podmínky musejí být prokázány výsledky provedeného dokazování. Závěr o tom, že pachatel spáchal trestný čin ve stavu vyvolaném duševní poruchou, musí vyplynout zejména z příslušného znaleckého posudku, neboť je to v každém jednotlivém případě znalec, kdo z odborného hlediska vymezí povahu a symptomy duševní poruchy a jí vyvolaný stav, avšak jedině soud na podkladě znaleckého zkoumání posuzuje odborné závěry znalce při následném rozhodování o tom, zda jde o duševní poruchu ve smyslu § 123 tr. zákoníku a zda jsou splněny všechny podmínky § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku pro uložení ochranného léčení, jakého druhu a v jaké formě.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 16.04.2014

Spisová značka: 8 Tdo 42/2014

Číslo rozhodnutí: 36

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Ochranné léčení

Předpisy: § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání mladistvého podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. 4 Tmo 72/2013, a rozsudek Okresního soudu v Třebíči, soudu pro mládež, ze dne 19. 6. 2013, sp. zn. 1 Tm 8/2013, v části týkající se výroku, jímž bylo mladistvému podle § 99 odst. 3, 4 tr. zákoníku uloženo ambulantní ochranné léčení ve formě psychoterapeutické a sexuologické. Zrušil také další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Třebíči, soudu pro mládež, ze dne 19. 6. 2013, sp. zn. 1 Tm 8/2013, byl obviněný mladistvý (dále „mladistvý“) uznán vinným proviněním vydírání podle § 175 odst. 1 tr.

zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění dopustil tak, že v přesně nezjištěné noční době od 17. 7. 2011 do 19. 7. 2011 v místnosti zdravotnické izolace Rekreačního střediska B., R. n. R., okres T., přistoupil k ležící nezletilé V. G., odkryl jí přikrývku a hladil ji po přední části předloktí tak, že přejížděl rukama od zápěstí až k jejímu lokti, na obou rukách současně, poté jí vyhrnul tepláky až po kolena, když nezletilá mladistvého žádala, ať svého jednání zanechá, strhnul jí tepláky od kolen ke kotníkům, poté jí je upravil do původního stavu a začal ji lehce fackovat do tváří, dvěma prsty jí tiskl křídla nosu, čímž jí omezil dýchání nosem, a následně nezletilé vyhrožoval, že o tom nesmí nikomu říct nebo zabije ji i její matku.

Za toto provinění byl mladistvý odsouzen podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 31 odst. 1 z. s. m. k trestnímu opatření odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 33 odst. 1 z. s. m. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Podle § 99 odst. 3, 4 tr. zákoníku bylo mladistvému uloženo „ambulantní ochranné léčení ve formě psychoterapeutické a sexuologické“.

Krajský soud v Brně coby odvolací soud pro mládež usnesením ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. 4 Tmo 72/2013, podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání mladistvého jako nedůvodné.

Mladistvý podal proti tomuto usnesení odvolacího soudu prostřednictvím obhájkyne JUDr. I. P. z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g), j), l) tr. ř. dovolání. Soudům vytkl, že byl uznán vinným na základě jediného důkazu, a to výpovědi poškozené V. G. Namítl, že její výpověď byla provedena jako neopakovatelný a neodkladný úkon v přípravném řízení, aniž by pro takový postup byly splněny zákonné důvody, a soud tuto vadu nezhojil, když ji jako svědkyni nevyslechl, a to přesto, že její výslech byl učiněn před tím, než bylo zahájeno trestní stíhání proti mladistvému. Obhájce tak nemohl řádně zaměřit obhajobu při kladení otázek nezletilé. Rovněž poukázal na to, že při výslechu nezletilé v přípravném řízení byla přítomna matka, která v řízení před soudem byla vyslýchána jako svědek. Podle mladistvého soud nepostupoval v souladu s § 102 odst. 2 tr. ř., neboť kromě uvedených vad o tom, že bude čtena výpověď nezletilé, nerozhodl usnesením. Mladistvý též soudům vytýkal, že mladistvá jej nikdy jako pachatele neoznačila výslovně, protože jej jako pachatele nikdy neidentifikovala osobně ani podle fotografie, a to i přesto, že se v uvedenou dobu v táboře nacházel minimálně jeden chlapec, jenž mu byl podobný. Ze všech těchto důvodů má mladistvý za to, že výpověď nezletilé z přípravného řízení nemohla být čtena, protože trpí vadami, pro které nemůže sloužit jako důkaz o vině mladistvého.

Mladistvý rovněž brojil proti výroku o uložení ochranného léčení, když zpochybnil správnost závěru soudu o uložení ambulantního ochranného léčení ve formě sexuologické a psychoterapeutické s tím, že nebyly dány zákonné důvody k takovému postupu, neboť na něj nelze, a to zejména s ohledem na závěry znaleckého posudku, nazírat jako na osobu nebezpečnou.

Navrhl, aby Nejvyšší soud dovoláním napadená rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a soudu prvního stupně přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

K podanému dovolání se vyjádřila státní zástupkyně působící u Nejvyššího státního zastupitelství, která po shrnutí podstatného obsahu podaného dovolání a jím napadených rozhodnutí uvedla, že mladistvý zpochybnil především skutková zjištění, ke kterým dospěly po provedeném řízení soudu obou stupňů. Fakticky poukázal na procesní vady soudů při provádění důkazů, v důsledku čehož shledal porušení pravidel spravedlivého procesu, zejména proto, že bylo přihlédnuto k důkazu, který nebyl proveden v souladu s procesními principy definovanými v trestním řádu. Nejprve se podrobně vypořádala s námitkou mladistvého o nesprávnosti provedení důkazů čtením výpovědi nezletilé poškozené a zákonností provedení tohoto důkazu obecně a neshledala ji opodstatněnou.

K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. j) tr. ř. uvedla, že uložené ambulantní ochranné

léčení soud uložil fakultativně, neboť mladistvý spáchal trestný čin ve stavu vyvolaném duševní poruchou. V takovém případě je však možné ochranné léčení uložit pouze za předpokladu, že pobyt pachatele na svobodě je nebezpečný. Poukázala na závěry znaleckého posudku, podle nichž mladistvý netrpí a netrpěl duševní chorobou, ale významnější emocionální intrapsychickou osobnostní nevyrovnaností a nezralostí, která se promítá i v psychosexuální oblasti, přičemž znaky tohoto anomálního osobnostního vývoje se projevily i v době posuzované trestné činnosti a mladistvý byl vyhodnocen jako potenciálně nebezpečný, a to s ohledem na svoji nezralost. Státní zástupkyně shledala postup soudu sice neodůvodněným, avšak správným, a námitky mladistvého uplatněné prostřednictvím důvodu podle § 265b odst. 1 písm. j) tr. ř. tudíž považovala za neopodstatněné. Jelikož dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. byl podmíněn existencí dalších dvou dovolacích důvodů, které státní zástupkyně naplněnými neshledala, navrhla dovolání mladistvého podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítnout.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud jako dovolací soud pro mládež nejprve shledal, že dovolání mladistvého je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou, v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), a nezjistil důvody pro to, aby mohl dovolání odmítnout, podle § 265i odst. 3, 4 tr. ř., napadené usnesení a řízení mu předcházející přezkoumal a shledal, že dovolání je zčásti důvodné.

Mladistvý dovolání opřel o důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), j) a l) tr. ř. Důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. přichází v úvahu, bylo-li rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného oprávněného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 v písmenech a) až k) tr. ř. Se zřetelem na obsah podaného dovolání je zřejmé, že mladistvý použil uvedený dovolací důvod proto, že odvolací soud zamítl jeho odvolání, když v předchozím řízení byly dány důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g), j) tr. ř., k nimž rozvedl své argumenty.

Důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze uplatnit, jestliže napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení, tzn. že prostřednictvím tohoto dovolacího důvodu lze dovoláním vytýkat vady právní, které vyplývají buď z nesprávného právního posouzení skutku, anebo z jiného nesprávného hmotně právního posouzení, tedy to, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoli o trestný čin nejde, nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. [5 Tdo 708/2006](#), uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, sešit 27, č. T 912.). Uvedené zásady však neplatí bezvýjimečně, ale jen když, není shledán extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními a právním posouzením věci, o němž se jedná, jsou-li zjištěny a prokázány takové vady a nedostatky, které svědčí o zásadním zjevném nerespektování pravidel, podle nichž mají být uvedené postupy realizovány. V případě, že je zjištěn extrémní nesoulad, může dojít k průlomu kritérií vymezujících dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a Nejvyšší soud je oprávněn zabývat se i procesními a skutkovými otázkami nad rámec uvedeného dovolacího důvodu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. [III. ÚS 578/04](#), a ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. [I. ÚS 553/05](#)).

Poté, co se Nejvyšší soud obsáhle vypořádal s procesními námitkami obviněného, konstatoval, že neshledal dovolání mladistvého v části týkající se výroku o vině opodstatněným, naopak procesní postupy a na jejich podkladě učiněné právní závěry považuje za správné, a proto v této části ponechal napadená rozhodnutí beze změny.

Pokud však jde o výhrady mladistvého zaměřené proti nesprávnosti výroku o uložení ochranného léčení podřazené pod důvod podle § 265b odst. 1 písm. j) tr. ř., který lze uplatnit, bylo-li rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž by byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení,

Nejvyšší soud je shledal důvodnými a napadená rozhodnutí v této části z následujících důvodů považuje za vadná.

Soud prvního stupně o uložení ochranného léčení rozhodl výrokem že „podle § 99 odst. 3, 4 tr. zákoníku se mladistvému ukládá ambulantní ochranné léčení ve formě psychoterapeutické a sexuologické“.

Již z tohoto způsobu, jak je uvedený výrok formulován, je patrné, že neodpovídá požadavkům na ukládání ochranného léčení, neboť se v něm zaměřuje druh ochranného léčení s formou jeho výkonu a není uvedeno ustanovení § 99 odst. 1 nebo odst. 2 tr. zákoníku vymezující zákonné podmínky, na jejichž základě je ukládáno. Tyto vady převážně formální povahy by samy o sobě ještě nepředstavovaly důvod, proč by napadené rozhodnutí v této části nemohlo obstát (srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 11. 2012, sp. zn. [8 Tdo 1270/2012](#)), pokud by jinak byly materiálně splněny podmínky pro jeho uložení, které však v přezkoumávané věci chybí, stejně jako dostatečné odůvodnění toho, proč soudy uvedeným způsobem postupovaly. Protože potřebná vysvětlení napadená rozhodnutí neobsahují, z jejich obsahu lze jen uvést, že soud prvního stupně svůj postup odůvodnil tím, že „účinná ochrana státu i jeho občanů vyžaduje, aby soud uložil mladistvému ochranné opatření ve formě ochranného léčení, a to podle § 99 odst. 3, 4 tr. zákoníku, s ohledem na jednoznačné závěry vyplývající ze znaleckých posudků vůči mladistvému, neboť je nutno se zabývat zejména psychikou mladistvého, jeho slabými místy v období zrání, jeho pohledech na okolní svět, vztah k sexuálním objektům, a k tomuto je nutno po určitou dobu mít odborné vedení“ (viz stranu 6 rozsudku soudu prvního stupně). Odvolací soud uvedl, že „zcela v souladu se zákonem, jakož i zájmem na účinné ochraně společnosti a v neposlední řadě a především i v zájmu samotného mladistvého soud prvního stupně nepochybil, uložil-li mladistvému ve smyslu § 99 odst. 3, 4 tr. zákoníku i ochranné léčení psychoterapeutické a sexuologické ve formě ambulantní“ (viz stranu 4 jeho usnesení).

K těmto zcela nevyhovujícím vysvětlením Nejvyšší soud připomíná, že podle § 99 odst. 1 tr. zákoníku soud uloží ochranné léčení v případě uvedeném v § 40 odst. 2 a § 47 odst. 1 tr. zákoníku, nebo jestliže pachatel činu jinak trestného není pro nepřičetnost trestně odpovědný a jeho pobyt na svobodě je nebezpečný. Podle § 99 odst. 2 tr. zákoníku může soud uložit ochranné léčení i tehdy, jestliže a) pachatel trestný čin spáchal ve stavu vyvolaném duševní poruchou a jeho pobyt na svobodě je nebezpečný, nebo b) pachatel, který zneužívá návykovou látku, spáchal trestný čin pod jejím vlivem nebo v souvislosti s jejím zneužíváním; ochranné léčení však neuloží, je-li vzhledem k osobě pachatele zřejmé, že jeho účelu nelze dosáhnout. Podle § 99 odst. 4 tr. zákoníku podle povahy nemoci a léčebných možností soud uloží ochranné léčení ústavní nebo ambulantní.

S ohledem na okolnosti činu a osobu pachatele v projednávané věci je zřejmé, že soudy nemohly ukládat mladistvému ochranné léčení podle § 99 odst. 1 tr. zákoníku (obligatorní uložení ochranného léčení), protože nebyly zjištěny skutečnosti uvedené v § 40 odst. 2 tr. zákoníku (mladistvý není osobou se zmenšenou přičetností) či § 47 odst. 1 tr. zákoníku (nebylo upuštěno od potrestání), ani nejde o pachatele činu jinak trestného, který by pro nepřičetnost nebyl trestně odpovědný a jeho pobyt na svobodě by byl nebezpečný. Uložení ochranného léčení by tedy mohlo přicházet v úvahu jen podle § 99 odst. 2 tr. zákoníku (fakultativní podmínky uložení ochranného léčení), avšak jen za podmínek zde vymezených v písmenech a) nebo b). Možnost uložení ochranného léčení podle § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku vycházející z toho, že jde o pachatele, který zneužívá návykovou látku a spáchal trestný čin pod jejím vlivem nebo v souvislosti s jejím zneužíváním, není vůbec s ohledem na okolnosti, za nichž byl čin spáchán, dána, a tudíž za jediný důvod zákonem předpokládaný by bylo možné považovat spáchání činu ve stavu vyvolaném duševní poruchou u pachatele, jehož pobyt na svobodě je nebezpečný, jak má na mysli ustanovení § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Důvodem pro uložení ochranného léčení z důvodu podle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku je nutnost kumulativního splnění dvou podmínek, a to existence duševní poruchy u pachatele trestného činu a nebezpečnost

jeho pobytu na svobodě (přiměřeně srov. rozhodnutí č. 5/2000 Sb. rozh. tr.).

Pro duševní poruchu, resp. závěry o tom, že se o ni u pachatele jedná, je nutné vycházet z ustanovení § 123 tr. zákoníku, podle něhož se duševní poruchou rozumí mimo duševní poruchy vyplývající z duševní nemoci i hluboká porucha vědomí, mentální retardace, těžká asociální porucha osobnosti nebo jiná těžká duševní nebo sexuální odchylka. Toto výkladové ustanovení vymezuje mimo jiné i pro účely trestního zákoníku, co je třeba rozumět pod pojmem duševní porucha. S výjimkou intoxikací a poruch organického původu se u duševních poruch jedná o výčet symptomů podřazených pod určitou diagnózu. V každém jednotlivém případě je to znalec, kdo vymezí povahu a symptomy poruchy, o kterou se jedná, aniž by byl zbaven odpovědnosti za správné posouzení duševní poruchy z hlediska odborného. Na podkladě znaleckého posouzení je to však soud, kdo musí odborné závěry při následném rozhodování o odpovědnosti pachatele a jejích trestněprávních následcích náležitě přezkoumat z hledisek uvedených v § 123 tr. zákoníku a tyto vyhodnotit i ve vztahu k závěru o tom, zda je nutné pachateli ukládat ve smyslu § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ochrannou léčbu či nikoliv.

Nejvyšší soud na základě obsahu spisu shledal, že v projednávané věci byly na duševní stav mladistvého v průběhu trestního řízení zpracovány jednak znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, vypracovaný doc. MUDr. V. H., CSc., specialistou na psychiatrii pro děti a dorost, a doc. PhDr. J. K. (č. l. 101 až 116), jednak znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, prof. MUDr. J. R., DrSc. (č. l. 117 až 129). Podle závěrů prvního z uvedených znaleckých posudků mladistvý netrpí duševní poruchou a netrpěl jí ani v době inkriminovaného jednání, byla u něj však zjištěna významnější emocionální intrapsychická osobnostní nevyrovnanost a nezralost, která se promítá i v psychosexuální oblasti. Znalec uvedl, že „hypoteticky by z uvedených znaků, v dané specifické situaci, za které k jednání došlo (vyvedení mladistvého z bojové hry do monotónního prostředí ošetřovny s aktivací nezralých afektivních popudů vůči bezbranné dívce, jejíž chování mohl vnímat rušivě), mohlo být inkriminované jednání odvoditelné“. Struktura osobnosti mladistvého je podle zjištění těchto znalců „nezrale nevyrovnaná s plochou emocionální diferencovaností a nespolehlivě regulovanými afektivními popudy“ s tím, že tato „osobnostní struktura a nezralost regulačních mechanismů u mladistvého může představovat projevení agresivity ve stresových, frustrujících situacích“. Z předmětného posudku se dále podává, že „zjištěný psychiatrický a psychologický nálezný kombinovaný se zjištěními sexuologa u mladistvého zakládá riziko sociálního, případně i sexuálního maladaptivního jednání“, a proto „je v daném případě namísto ochranné léčebné opatření prováděné ambulantní formou, které by mělo psychoterapeutické a sexuologické zaměření“. Mravní vyspělost mladistvého byla shledána nevyrovnanou a nezralou (č. l. 101 až 116). Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, prof. MUDr. J. R., DrSc., vyplývá, že u mladistvého nebyla zjištěna přítomnost strukturované sexuální deviace, jeho sexuální vývoj však probíhá výrazně opožděně, jeví známky psychosexuální nevyhraněnosti a naznačené agresivní tendence. Tato nevyhraněná struktura sexuální orientace v kombinaci s disharmonickou strukturou osobnosti mohla podle znalce mít výrazný vliv na chování obviněného v inkriminované době. Znalec uzavřel, že „vzhledem k aktuálnímu sexuologickému nálezu a vzhledem k tomu, že sexuální vývoj posuzovaného není dokončen, je další pobyt posuzovaného na svobodě potenciálně nebezpečný“, a proto doporučil „uložení ochranného léčení sexuologického“ v ambulantní formě, kterou shledal jako nejvhodnější (č. l. 117 až 128).

Nejvyšší soud s ohledem na tyto závěry znalců shledal, že u mladistvého znalci nezjistili takovou duševní poruchu vyplývající z duševní nemoci, jak ustanovení § 123 tr. zákoníku předpokládá, tzn. těžkou duševní nebo sexuální odchylku, kterou bylo nutné pečlivě zkoumat právě vzhledem k tomu, že se jedná o osobu s neukončeným vývojem, ale že u něj shledali jen vývojovou poruchu, již by bylo možné shrnout stručně jako nedostatečnost či nevyzrálou způsobenou zejména neukončeným vývojem podmíněnou též jeho věkovou nedozrálostí. Podle prvního z uvedených znaleckých posudků

tak mladistvý „netrpí duševní poruchou a netrpěl jí ani v době inkriminovaného jednání, byla u něj však zjištěna významnější emocionální intrapsychická osobnostní nevyrovnanost a nezralost“. Podle druhého z posudků pak „sexuální vývoj posuzovaného není dokončen“. Je tedy patrné, že se u mladistvého nejedná o duševní poruchu takového druhu, jež by naplňovala pojem duševní poruchy, jak je pro uložení ochranného léčení podle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku nezbytné, ale jde u něj o vývojovou anomálii, již, jak se z obsahu obou znaleckých posudků podává, nebylo možné s určitostí zařadit pod duševní poruchu vyplývající z konkrétní duševní nemoci. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že pouhá potřeba vést mladistvého k utváření „zdravého“ pohledu na svět a formování životních hodnot bez faktické, reálně existující a výsledky provedeného dokazování a znaleckého zkoumání podložené a odůvodněné hrozby, že mladistvý bude v obdobném jednání v budoucnu pokračovat, resp. je opakovat v důsledku některé u něj zjištěné sexuální či psychické poruchy, k uložení ochranného léčení zásadně nepostačuje, neboť ve věci učiněné závěry o fyzickém a psychickém stavu mladistvého nelze podřadit pod žádnou ze skutečností uvedených v § 99 odst. 1, 2 tr. zákoníku, a tudíž nemohou být podkladem pro uložení ochranného léčení.

Současně Nejvyšší soud připomíná, že s ohledem na okolnosti činu a předcházející život mladistvého, který pocházel z dobře fungující rodiny, neplynula jakákoli naléhavost z obavy, že by mladistvý byl aktuálně (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 5/2000 Sb. rozh. tr.) pro společnost nebezpečný a že by jeho pobyt bez ochranného léčení vytvářel obavu z ohrožení společnosti a zákonem chráněných hodnot. Takový zvýšený zájem, který by bylo zapotřebí řešit formou ochranného léčení, přitom neplyne ani z odůvodnění rozhodnutí soudů nižších stupňů, které se této otázce věnovaly jen velmi obecně a lakonicky, aniž by podrobněji v souladu s § 99 odst. 1 či 2 tr. zákoníku rozvedly, jaké okolnosti v citovaném ustanovení vymezené odůvodňující uložení ochranného léčení psychoterapeutického a sexuologického na straně obviněného mladistvého shledaly.

Po uvážení rozvedených skutečností, vad a nepřesností, jež Nejvyšší soud v napadených rozhodnutích shledal ve vztahu k výroku o uložení ochranného léčení, se se závěry soudů nižších stupňů nemohl ztotožnit, neboť závěry znaleckých posudků ve svém kontextu nedávají soudům jednoznačný impuls pro to, aby mladistvému byla za uvedených podmínek ochranná léčba ukládána, ale jedná se spíše jen o doporučení, které mělo vést k tomu, aby soud vhodným směrem mladistvého v jeho dalším životě motivoval k tomu, aby vyhledal dobrovolně takové terapeutické zařízení a podrobil se vhodnému odbornému vedení v rámci některé výchovné povinnosti (např. podle § 18 odst. 1 písm. g/ z. s. m.). V současném stavu řízení, kdy od spáchání činu uplynula již dlouhá doba, během níž mladistvý vospěl a posunul se nepochybně ve svém psychickém i sexuologickém vývoji, se již žádné dříve se i nabízející opatření nejeví vhodným.

Nejvyšší soud na základě těchto zjištění neshledal důvody pro uložení ochranného léčení, a proto zrušil podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. usnesení Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. 4 Tmo 72/2013, a rozsudek Okresního soudu v Třebíči, soudu pro mládež, ze dne 19. 6. 2013, sp. zn. 1 Tm 8/2013, v části týkající se výroku, jímž bylo mladistvému podle § 99 odst. 3, 4 tr. zákoníku uloženo ambulantní ochranné léčení ve formě psychoterapeutické a sexuologické, a podle § 265k odst. 2 tr. ř. rovněž další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, neboť je považoval nejen za nadbytečné, ale především v rozporu se zákonem uložené.